

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 7153 van 4 juli 2011
in de zaak A. 200.322/XIV-33.167**

In zake :

XXXXX

bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Mieke Van den Broeck
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Broederminstraat 38
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 27 mei 2011, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 60.489 van 28 april 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 7 juni 2011 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van artikel 6 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (E.V.R.M.) en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese

Unie. Het betoog van de verzoekster komt er op neer dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen volwaardige rechtshulp kan bieden. De verzoekster vraagt om een behandeling in volle rechtsmacht en zet daarbij uiteen hoe dit recht mede gewaarborgd wordt door artikel 6 van het EVRM.

Daargelaten de vaststelling dat de verzoekster met haar theoretische uiteenzetting geenszins aantoonde met welke elementen bij de beoordeling van haar asielaanvraag geen rekening zou zijn gehouden, voorziet artikel 39/2, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd.

Waar de verzoekster ten slotte stelt dat het recht op verdediging inhoudt dat zij zich dienstig moet kunnen verweren tegen de repliek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijkt uit het arrest nr. 45/2010 van 29 april 2010 van het Grondwettelijk Hof dat de artikelen 39/60 en 39/81, tweede tot vierde lid, van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet schenden, in zoverre de vreemdeling die voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep instelt tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen

replekmemorie kan indienen. Het schriftelijke karakter van de procedure verbiedt immers dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd, maar het kan de partijen niet beletten ter terechtzitting mondeling te antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Bovendien voert de verzoekster aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er zich van had moeten vergewissen dat zij geen risico op een mensonterende behandeling zal ondergaan bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat zij uit Kosovo afkomstig is.

Noch met betrekking tot de volle rechtsmacht, noch met betrekking tot het niet schriftelijk kunnen repliceren, zet de verzoekster ook maar enigszins uiteen met welke elementen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou hebben nagelaten rekening te houden bij zijn beoordeling van de zaak. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. De Raad van State heeft, in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, reeds herhaaldelijk gesteld dat artikel 6 van het E.V.R.M. niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is kennelijk niet ontvankelijk. Bovendien kan, wat betreft de processuele gelijkwaardigheid, worden verwezen naar de behandeling van het eerste middel. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

3. In het derde middel geeft de verzoekster een theoretische uiteenzetting over de vereisten van artikel 13 van het E.V.R.M. waarna zij stelt dat in het bestreden arrest geen enkele afweging inzake de mogelijke schending van artikel 3 van het E.V.R.M. is gebeurd en er dus geen adequate rechtsbescherming is geboden. Verzoeksters bewering dat zij een “arguable claim” heeft nu “hij samen met zijn vrouw uit Dagestan (vluchtte) omwille van ernstige bedreigingen” mist duidelijk feitelijke grondslag gelet op de gegevens van het administratieve dossier. Wat de volheid van rechtsmacht betreft, kan verwezen worden naar de behandeling van het eerste middel. De verzoekster toont op geen enkele wijze aan dat de volheid van rechtsmacht waarover de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt onvoldoende zou zijn in het licht van artikel 13 van het E.V.R.M. De verzoekster heeft de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en kan dit niet voor het eerst doen in de

graad van administratieve cassatie. Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

4. In het vierde middel werpt de verzoekster de schending van artikel 39 van Richtlijn 2005/85 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus op. De verzoekster stelt andermaal de volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in vraag, doch zij beperkt zich opnieuw tot een theoretische uiteenzetting. Er kan dan ook naar de behandeling van het eerste middel worden verwezen. Uit niets blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening zou kunnen houden met de artikelen 2 en 3 van het E.V.R.M., al ware het maar door de zaak eventueel voor verder onderzoek terug naar de commissaris-generaal te sturen. Het vierde middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vier juli tweeduizend en elf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams